Ч. 124 (13.072). Львів, вівторок 7. червня 1932. Pocztowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік LIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ і АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 14·00 „
Піврічно 26·00 „
Річно 48·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голянції, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

На будову нагробника Іванові Франкові.

Поклик Комітету.

Один із найбільших письменників Української Землі Іван Франко досі не має нагробника на своїй могилі. У 10-ліття його смерти в 1926 р. повстав у Львов окремий, покликаний до життя всіма українськими установами, Громадський Комітет з метою подбати за такий нагробник. На заклик Комітету громадянство відгукнулося щедрими жертвами. А проте звеличати поета гідним памятником не було легко. Розписані конкурси не дали бажаних вислідів і потягли за собою чималі кошти.

У краю не мали ми відповідного числа мистців-різьбарів, а ті нечисленні, що працювали на чужині, не могли зорієнтуватися у вимогах конкурсу, або були заняті іншою працею.

Аж в осени 1931 р. предложив свій проект памятника п. С. Литвиненко (що приїхав із чужини до Львова) і Комітет беручи за підставу оцінку двох організацій „Товариства Прихильників Українського Мистецтва“ і „Асоціяції Незалежних Українських Мистців“ проект цей приняв. Ідею до свого проекту взяв артист із „Каменярів“ Франка.

У найближчому часі Комітет видасть видівки з викінченого проекту, щоби громадянство могло з ним ближче познайомитися. Уся будова памятника — з фундаментами, матеріялом, відливами, тощо — коштуватиме 30.000 зол.; тепер Комітет має готівкою всього 21.000 зол. і 3.000 примірників ювилейного видання вибору творів Франка п. з. „Пісня і Праця“, з якої весь дохід призначений на будову нагробника. Робота вже в повному ході, на цвинтарі працюють каменярі, кладуть сильні фундаменти під памятник величезних розмірів.

Комітетові недостає ще 9 тисяч золотих. І тому він звертається до українського громадянства зі щирим покликом, щоби воно поновило свої жертви на будову нагробника на могилі Поета, та допомогло Комітетові віддати у вересні ц. р. готовий нагробник на власність українському народові. Жертви треба слати до Центробанку, Львів, Ринок 10. з дopискою: на памятник Франка (ч. вкладки 9003). Книжку „Пісня і Праця“ можна замовляти в книгарні Т-ва „Провіта“, Львів, Руська 1. по ціні 3. зол. за примірник разом із пересилкою.

ЗА ЕКЗЕКУТИВУ КОМІТЕТУ БУДОВИ НАГРОБНИКА ІВАНОВІ ФРАНКОВІ:
Інж. Ю. Мудрак, ред. В. Мудрий, ред. Д. Паліїв, Мих. Рудницький, д-р Іл. Свенціцький, д-р М. Стахів.

Важкий іспит мас.

(Кореспонденція з Волині).

I.

Події на Волині все в більшій мірі притягають до себе увагу українського громадянства. І не дивно: волинські українські маси здають дуже тяжкий і відповідальний іспит зі своєї національної свідомости й життєвої сили. Від вислідів цього іспиту безумовно залежатимуть деякі зміни погляду на ці маси як серед самих українців, так і серед наших сусідів.

Поки цей важливий іспит тріває, українській пресі залишається обмежитися до обективно-дослідчих спостережень. Але вже й сьогоднішній момент дає деякий матеріял для висновків.

II.

Першим обективним твердженням повинно бути те, що останні три роки життя Волині творять якби окрему добу, що значно відріжняється від попередніх періодів. Ендеки називають цю добу добою „українофільства“ й насаджування україцства. В дійсності є вона добою мимовільного ствердження життевої сили й національної відрубности мас, що, як стихія, намагаються плисти своїм власним українським руслом та з якими треба рахуватися. І це є перший позитивний вислід народнього іспиту.

Трьохлітня політика зводилася до того, щоб опанувати український стихійний рух і дати йому **свій** напрямок. Власне, **як українському рухові**. І це є другим позитивним вислідом іспиту наших мас.

Третім здобутком є признання, що українські маси в свому національному русі **не підуть за чужими провідниками, а лише за українцими.** Зроблено все, щоб застосуватися до цього явища: **дано** масам українців — послів і сенаторів, політиків (ВУО), культурників („Рідна Хата“), церковників (тов. Петра Могили), газетярів („Укр. Нива“), урядників самоврядування і т. д. Але дано українців **своїх.** На цих провідників непоборного українського руху покликано українців-уенерівців, не звязаних з місцевим життям.

Коли виявилося, що й цього замало, робиться ще одна спроба: дати масам **свої** українські організації замість „Просвіт“, кооператив, організацій церковних, спортових, жіночих і **інших: а саме: нові** кооперативи, просвітянські хати, театри, хори, банки, церковні організації, рев. союз кооператив і т. д. Іспит у цьому напрямі ще незакінчений, і покищо годі сказати про нього остаточне слово. Можна говорити лише про обективні умовини цього іспиту та про де-які побічні явища.

III.

Головною обективною умовиною є низький культурний рівень населення — спадщина російського панування. На цьому грунті зродилися розімкнуті ножиці між слабенькою сільсько-господарською культурою й великими вимогами до сучасного хлібороба. Наслідком є страшне зубожіння і незадоволення мас своїм положенням. Брак культурно-освітньої і агрікультурної праці лише погіршує цей майже катастрофальний стан хліборобського населення. З другого боку цей брак утворює спринятливий грунт для розвитку скрайніх лівих політичних рухів, хуліганства, деморалізації, тайного горільництва й т. д. Оце й є ті побічні явища, що тісно звязані з трьолітним іспитом наших мас.

Московсько-радянофільський рух, ведений своїмиж напівтемними демагогами, маси приймають за рух український і йдуть за ним. І сельробізм за цей трьохлітний період зріс до величезних розмірів. Ріжниця та, що тепер він з шумливо-вічевого став добре й масово організованим. Селяни не лише сіл, але й цілих повітів засвоїли його собі, як своє селянське „вірую“, але „вірую“ власне, українське, протилежне до українського — чужого, накинутого. Переходячи з села в село тих повітів, де селянство залишене без національно-культурних впливів, ви не зустрічаєте жадної іншої газети, іншого політичного погляду, крім сельробівського. Все інше відкидається згори з острахом фанатиків.

Оце наслідки праці „призначених“, а не обраних провідників мас. І це цілковито зрозуміле. Маси хочуть йти за своїми та й годі. І чим більше підтримуються та рухаються ті, згори покликані провідники, тим далі відходять маси наліво. А поруч йде розвиток безбожности, яка в цьому році вже виявилася в багатьох активних формах. У хвості ж тягнеться занепад моральних підстав, вироблених у масах тисячелітнім впливом церкви.

IV.

Одначе наш народній організм занадто здоровий, щоби під зовнішніми ударами перейти в стан масового розкладу. Як раз ці удари **викликають одночасно й національний відрух та пробудження свідомости.**

Треба категорично ствердити, що національне усвідомлення українських мас швидко йде вперед. При цьому підсвідоме відчування своєї національної відрубности й інстинктовний відрух самозбереження помітно переходять у національно-ідеольогічні й організаційні форми. Ідеольогія УНДО стає найближчою. І людей, які всякли в себе цю ідеольогію з подувів щоденного життя й преси, є на Волині вже що раз більше.

Тому-то вся політична боротьба на терені Волині є під цей час властиво боротьбою двох великих політичних напрямків чи ідеольогій — радянофільства й УНДО, що сама собою просякає в усі закутини національного життя. Це навіть в останніх днях ствердила польська преса.

І це викликає сильне занепокоєння тих, що хотілиб утримати національний український рух у своїх руках через **своїх** призначених провідників і **свої** організації.

V.

Що штучні українські організації не втримаються, бо не знайдуть грунту в масах, це є вже в деякій мірі очевидним і сьогодні. Кому від цього правдива користь? Ні тим, що йдуть за природнім національним рухом, ні тим, які хотілиб узяти його в свої карби. Виграють на цьому лише треті — сельроб-комуністи.

В цьому й трагедія трьохлітніх екзаменаторів серед наших мас. Зліквідувати штучних „провідників“ штучних організацій, зменшиться східня загроза, але зросте здоровий національний рух і УНДО. А коли ліквідують природній національний рух і підтримують псевдонаціональний, зростає комуна, сельробізм, хуліганство, безбожжя й т. д. Що кому більше подобається це інша річ. Тільки третього до вибору нема, бо бути не може. На цьому пункті й помічається заломання серед польських політиків. Є ще, правда, такі, які вірять, що можна чисто фізичними засобами зліквідувати той чи інший ідеольогічний подув серед українських мас. Та про них нема що й говорити: це люди, які не розуміють людської природи.

VI.

Останній експеримент — опанування стихійним національним рухом українських мас — наближається до кінця. Висліди його, мабуть, внедовзі побачимо. Можливо, що на волинському грунті завляться свої Бохенські, які забалакають інакше. Але можливе й все інше, на це й є Волинь. Одначе українське громадянство, що навчилося вже обективно й спокійно оцінювати події в найтрудніші моменти національного життя, не має підстав до зневіри щодо наших народніх мас. Моральне заломування одиниць української інтелігенції свідчить лише про те, що ця інтелігенція не знає свого народу. Здвиг мас уліво до меж радянофільства є реакцією, є процесом хоробливим, і більше чуттевим, і як такий, з оздоровленням національного організму, мусить зникнути або зійти до мінімума. Що торкається того іспиту, який здають наші маси, то всі обективні явища говорять за те, що висліди будуть задовольняючі й що експериментатори мусять змінити свої погляди й методи.

зепк.

—o—

Більшовицькі контрасти

Американські кореспонденти пишуть з Радянського Союзу, що в тому самому часі, коли більшовицька преса містить тріюмфальні оголошення про отворення якоїсь фабрики або копальні, то в Москві бракує яєць і треба за ними скородити аж по приватних ринках. І щасливий є той, хто може найти кілька яєць по 40 американських центів за штуку. Дивний контраст! В соціялістичній державі одно яйце коштує 40 центів і за ним ще треба шукати, підчас коли у капіталістичних Злучених Державах у стейті Тексес фармері продають цілий тузин яєць по 7 центів, а в окрузі Меґрет, провінції Алберти, Канада, тузин яєць коштує 5 центів, наслідком чого канадійські фармери кормлять телята яйцями, мішаючи їх з молоком.

Українці на американському святі у Вашинґтоні.

На день 14. ц. м. припадає американський день прапора, „Флеґ Дей". На цей день приготовляють величаву параду в місті Вашинґтоні в якій мають взяти участь ріжні національні групи, що прибули як іміґранти до Злучених Держав. Має це бути „міжрасова" американська парада, в якій кожна національна група представить себе як одну із складових частин, що творить населення краю Вашинґтона. Бо й ціла парада має на меті віддати пошану Вашинґтонові.

Предсідник комітету коломбійського дестрикту, що був почесним гостем на українськім святі в місті Вашинґтоні дня 1. травня ц. р., звернувся із запрошенням до українських представників, щоби вони постарались уладити бодай один український відділ в тій параді для заманіфестування української нації з її мальовничим строєм. Просив також уладити український живий образ. Парада відбудеться на головній вулиці Вашинґтону, Пенсилвенія евеню, і буде переходити попри степеницю, де буде сидіти між іншими президент Гувер.

З огляду на те Школа Українського Національного Танку Василя Авраменка звернулася із закликом до українських громад, щоби зорганізували у себе відділи, котрі поїхали би до міста Вашинґтону на згаданий день. Школа Авраменка має теж подбати про живий образ.

—o—

Зріст гітлеризму в Австрії.

(Від нашого кореспондента)

Не підлягає ніякому сумніву, що нове австрійське правительство Дольфуса буде тільки коротеньким епізодом у ході австрійських політичних подій. Народжене під знаком вмираючого, цілим населенням вже неґованого австрійського парляментаризму теперішнього специфічного кольору, воно ніколи в світі не може бути в силі витягнути край з глибин господарської нужди, завести твердою рукою порядок, рятувати державу. Опираючися на парляментарну більшість одного однісінького тільки голосу (христ. суспільники, Ляндбунд і Гайматбльок мають один мандат понад абсолютну більшість) новий кабінет живе з дня на день з ласки та залежний передовсім від ласки партії, без виборців, — тобто від „великонімців", котрим при останніх виборах у Відні повтікали всі поклонники до ґакенкрайцерів.

Чи Дольфус буде в силі ліквідувати закордонні довги Австрії, чи зможе він опертися французьким плянам федерації наддунайських держав, чи вспіє він залагодити справу кредитового банку, чи удасться йому боротьба проти безробіття, проти занепаду торговлі та промислу? Чимраз гостріше висувають наведені питання представники національних соціялістів. Чимраз грімкіший їх крик: геть з таким парляментом, геть з такими послами, що не мають за собою більше довіря вароду!

Спиняючися на таких гаслах ґакенкрайцлерів треба ствердити, що вони сильно зростають у силу від льокальних виборів з 24. квітня ц. р., в яких вони здобули надсподіване число мандатів. Від тих виборів ведуть вони шалену аґітацію, яка має успіх. Це показали між іншим останні їх демонстрації перед парляментом, де вони домагалися розвязання національної ради. Це доказують з дня на день і всякі інциденти, як заворушення на високих школах, бійки з жидами у жидівській дільниці (Юденґассе), голосні демонстрації публики на трибунах парляментарної салі, чи віденського ратуша. Молода партія австрійських ґакенкрайцлерів, не обтяжена досі відповідальністю публичної роботи, підбадьорена успіхами своїх співпартійців у Німеччині безперечно збирає нині у своїх лавах усіх невдоволених, всіх тих, що очікують і що вимагають якоїнебудь зміни теперішнього стану. Чи та зміна буде їм на користь і чи саме ґакенкрайцлери зможуть „рятувати" Австрію, це інша справа, справа, на котру ніхто з їх поклонників не дає собі покищо відповіди. Вчора була модною гаймвера, нині ґакенкрайцлери. Але для австрійського громадянина, видно, не найважніше те, хто буде валити теперішній стан і як, для нього найважніше те, щоби вже раз прийшла зміна нестерпного положення.

Нове правительство, бажаючи задокументувати свій курс на право, приняло до себе трьох представників гаймвери, але цим напевно не продовжить свого життя. Так само, як заповіджене уступлення Брайтнера зі становища управителя фінансів міста Відня не може положити кінця аґітації проти політики громадських діячів міста. Золоті часи староавстрійського „Фортвурстельн", часи безнастанних провізорій, часи парляментарних пертрактацій покищо в Австрії минули. Скорше або пізніше отворений буде доступ до творчої громадянської праці темпераментним ґакенкрайцлерам. А тоді — хай вони показують, що вміють!

Віденець.

Невдачі радянських фабрик.

Після відкриття тимчасового заломання продукції в радянській фабриці Форда в Нижнім Новгороді, — яке спричинила погана управа тої фабрики, про що кілька тижнів тому широко розписувалася американська преса, радянський уряд і органи комуністичної партії знову відкрили подібні й поважні невдачі в інших фабриках і при будовах. Факти, подані у звітах, є застрашаючі.

І так наприклад в Константинівці, в листопаді 1930 р., передвчасно отворено фабрику цинку, яка тоді ще навіть до половини не була готова. Обчисляють, що той експеримент серед тодішніх обставин приніс втрат на суму 10 міліонів рублів. Програму продукції названого підприємства за цілий 1931 р. виконано лише до 18%. Доказано, що головною причиною тої невдачі був також кепський провід. Відповідальних за невдачу урядовців усунули й саме тепер переводять цілковиту реорґанізацію фабрики.

Майже в тім самім часі будівничі фабрики льокомотив у Луганську стали предметом посміховища публики. Комісар Тяжкої Індустрії Григорій Ордзонікідзе доказав, що конструкція фабрики не є вдоволяюча. Директора будови фабрики М. Даниленка усунули й назначили день 1. жовтня як „абсолютну границю" для викінчення цілої фабрики.

З української преси.

Відгуки Загальних Зборів Т-ва Прихильників Освіти.

Цьогорічні Загальні Збори Т-ва Прихильників Освіти викликали живий відгук на сторінках усіх без виїмку українських ґазет. Це найкращий доказ, що ці Збори були явищем, яке заворушило українську прилюдну опінію, як небуденна, затривожуюча і сумна подія. Не розлягся теж ні один голос, який похвалив би поведінку тих одиниць зпоміж студентства, а радше зпоміж т. зв. Краєвої Студентської Репрезентації, які — в імя гасла „чим гірше, тим ліпше" — радше воліють загирити установу, аби лише виявити назверх можливо найяскравіше і найбезоглядніше свої ультра-радикальні політичні погляди.

Очевидно, що кожний глядить на цю справу крізь призму власного світогляду. На жаль, не завжди виграє на цьому правда. Так нпр. **„Новий Час"** з 1. ц. м. пише:

„...Це не значить, що серед студентів були приклонники і противники през. Децикевича. Усі стояли на становищі, що п. Децикевич не повинен бути дальше головою..."

Тимчасом у звіті **„Нової Зорі"** з 5. ц. м. читаємо:

„...**Студ. Ґресько**, голова секції студ. торговельників: На вічу (на якім напередодні Зборів вирішено жадати від през. Децикевича уступити з головства — Прим. Ред.) не можна тут опиратися, бо про нього повідомлено студентство тільки день наперед. Зійшлося найбільше 80 студентів-мешканців Акад. Дому, але вони не можуть рішати про все львівське студентство, числом 1500...

Студ. І. Сенів ствerджує, що Репрезентацію (яка виступила проти през. Децикевича — Прим. Ред.) вибрано проти волі КЛУСО го-

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА" З ДНЯ 7. ЧЕРВНЯ 1932.

АНДРІЙ ЧАЙКОВСЬКИЙ. 3)

ПО ШЛЯХОТСЬКОМУ.

(Оповідання.)

Такі карні суди відбували в коршмі на Олівеччині у череватого Хаїма, якого шляхта прозвала ялівкою.

Префект післав зараз за асесорами і за писарем.

Коршма наповнилася винуватцями і їх батьками, які страшенно стали гримати на синів.

Префект поклав тому край.

— Тихо! Або вони є по вашій добровільній волі під громадським судом, або я лишаю все і посилаю за жандарами...

Відразу стало тихо, мов маком посіяв.

Почалась розправа. Префект заговорив до їхньої шляхотської амбіції.

— Мав один з другим волю зробити зле, то май відвагу признатися до злого, бо брехнею ще гірше запаскудиш свою шляхетську честь.

— Не будемо випиратися, що завинили, то й спокутуємо...

— Ну ладно. Є надія, що ви поправитесь. Ваші тати заплатять шкоду людям, а ви дістанете за своє. А про це, що тут нині робиться, не сміє ніхто винести поза Закуття, бо лихаб йому година була... Хай би про це дізналися хлопи, то взялиб нас, шляхту, на язики і пішла би лиха слава про закутянську шляхту. А ти Хаім за цей час, як ми тут урядуємо, — каже префект до орендаря, — не пускай мені нікого до коршми чужого, і мовчи язичку, якщо хочеш від нас їсти кашку...

У писаря вийшов доволі великий реєстр покрадених курей і качок. У той реєстр попала і Шльомчиха зі своїми трьома гусками...

— Ну щож, тати, заплатите по доброму?

— Заплатимо, пане префекце, перепрошуємо вас за труд, та просимо добре покарати тих ледарів, щоб попамятали...

— Тепер вийдіть усі, а ми з панами асесорами порадимось...

Повиходили всі гуртом перед коршму, батьки погрожували кулаками своїм синам...

Тепер лишився сам суд і став радити над карою.

— Ну, щож панове, питає префект, я гадаю дати кожному по пятнацять прутів а їх провотиреві Яцевому Дмитрові двацятьпять по цісарськи.

— Буде з них, — каже старший асесор Стефан Михасів, — признались, заплатять шкоду і могорич для суду.

З тим усі погодилися. Відчинилися двері і прикликали всіх у хату.

— Дістанете хлопці по пятнацять прутів, а ваш командант двацятьпять, а тати та мами заплатять за шкоду таку ціну, яка тепер є в місті і заплатять для суду могорич, так як є у звичаю.

Ніхто не обізвався ні словом.

За той час приніс поліцай зпід берега Дністра вязанку нарізаних злорових лозин. Поклали серед коршми лавку і почалася екзекуція. Перший ліг Дмитро Яців і відібрав свою порцію. І так далі. Жаден ані скривився. Діставши своє виходив до сіней, але не відходив нікуди. Кожний хотів бачити, щоб кому не пропустили, або кого з ласки не помилували... Як усі, так усі.

Прийшла черга на префектового наймита Миколу. Він стояв узявшись під боки перед лавкою і не гадав лягати.

— Чому не лягаєш? — питає задиханий поліцай, — що вже добре змахався...

— А диван де? — питає Микола вказуючи головою на лавку...

— Який диван?

— Я шляхтич і мені належиться підстелити диван на лавку... Я знаю моє шляхотське право і не дам себе скривдити...

Шляхта видивилася на нього...

Пан префект, що трохи ходив до школи і навіть був один рік у лацінській, збентежився, що шляхтич не пошанував шляхотського привілею, що шляхтича можна вибити лише на дивані, став перешіптуватися з асесорами, що тут зробити і звідкіля взяти дивана?

У цілім Закутті не було ніде дивана. Диван є хіба в церкві. Та якже брати з церкви посвячувану річ до жидівської коршми? Неможлива річ, щоб десь колись не впала крапля свяченої води на церковний диван. Зрештою паламар не дав би з церкви дивана, бо зараз хлопи з рустикальної громади довідались би про цілу справу.

(Докінчення буде)

—o—

лосами позальвівських студентів, котрі не визнаються у львівських відносинах. Минулого року одна і та сама Студ. Репрезентація на одних зборах ТПО заявила устами т. Янова: „Ми нічого не хочемо від старших, здохнемо з голоду, а не візьмемо сотика", але на других зборах згодилася знов на вибір през. Д. на голову. (Бесідника закричали та не дали йому докінчити)...

Студ. Мих. Семчишин: Репрезентація повинна відноситися ворожо і до всіх виділових, що солідаризуються з през. Дец. Тверджу, що през. Дец. не накидував нікому зі студентів своїх політ. переконань. Тут не місце для „принціпіяльної політики"!...

...**Голови: „Ватри", КЛУСО, Торговельників і Медичної Громади** висловлюють вотум недовіря студентам, членам Комісії Матки за те, що вони не порозумілися з ними в справі нових кандидатів до виділу...

Отже, як бачимо, твердження „Нового Часу" про одностайний фронт студентів у світлі фактів виглядає зовсім інакше, особливо, коли прийняти під увагу атмосферу террору, серед якої знайшлися студенти, що не солідаризувалися зі становищем нинішніх провідників краевої Репрезентації.

Крім того „Нов. Час" уважає, що

„як п. Дец. усувають з проводу УНДО, „Просвіти" і навіть Кат. Союзу, то смішно просто було би, якщоб п. Децик. не хотіли скинути студенти з голови Т-ва, яке є помостом між старшими і студентами".

Заложення у тому твердженні наскрізь фальшиве: 1) порівнання — поміж політ. партією, громадською установою підтримуваною міжпартійним порозумінням, а навіть поміж організацією, що хоче мати вплив на політичне життя та наскрізь аполітичною суспільно-добродійною організацією не витримує ніякої критики, — це зовсім інші площини діяльности; 2) саме тоді, коли з якихнебудь причин якийсь громадський діяч не хоче чи не може працювати в суто політичній (або напів політичній) організації — треба йому дати можність праці в установах аполітичних, суспільних, харитативних і т. д. і 3) кожна установа й організація повинна мати відповідних — інших — людей, відповідно до реального грунту, на якому та установа чи організація істнує і до якого **мусить** — хочби серед боротьби і тільки частинно — пристосовуватися...

Але навіть „Новий Час" стверджує:

...Було би все в порядку, якщоб студенти були заявили, що вони не будуть брати грошей з Т-ва, але збірки будуть переводити дальше. Але на це Студ. Репр. не здобулася. Вона пішла по лінії найлекшій і найменше відповідальній...

„Мета" в окремій статті п. н. **„Самовинищування молоді"** пише м. ін. таке:

Серед таких умовин справа вибору нового Виділу, а з нею взагалі доля Тов. Прихильників Освіти — зайшла у сліпу вулицю, з якої не можна найти виходу. Загальні Збори відложено на необмежений час, сподіючися, що може в міжчасі найдеться якась розвязка. Сам през. Децикевич займає у цій справі — як і в усіх інших на терені Тов. Прихильників Освіти — таке становище, яке найдалі йде назустріч бажанням студентів: він слушно не признає політичних мотивів крізи в аполітичному Товаристві, однак уважає, що дійсно голова Товариства, яке є призначене для студентів, повинен користуватися довірям студентів, — і тому негайно зголосив своє уступлення та покинув салю нарад, щоб уможливити всім свобідно висловити свою думку. Тільки ми, а за нами безумовно величезна більшість усього українського громадянства, всі громадяни без огляду на свої політичні погляди, не можемо зрозуміти, чому студенти не мають мати довіря до людини, яка своєю безкорисною, совісною і жертвенною працею, своєю безоглядною льояльністю супроти всіх членів Товариства і загалу українського студентства та високим почуттям такту на це довіря безумовно заслужила?!

Приклад із Тов. Прихильників Освіти виявляє яскраво ту найбільш характеристичну рису нинішніх студентів із націоналістичного табору, якою є повне незнання дійсности і нехіть її пізнання. Адже дійшло до того, що студенти забувають про реальний терен тої організації, яка є призначена для їх власного добра, забувають про реальні обставини, серед яких та організація мусить працювати і про ті умовини праці голови Товариства, які згори просто виключають на становищі голови людину з політичною маркою, яка націоналістичним студентам булаб до вподоби. Але студенти не хотять цього зрозуміти. Покланяючись доктрині, вони готові радше загиряти та зруйнувати організацію, яка істнує для їх власного добра, яка не мішається до процесу оформлення їх політичного світогляду та яка допомагає їм лише покінчити студії, — вони готові підрізати власними руками ту галузь, на якій самі сидять, аби тільки вдоволяти доктрину. Це той самий принцип самовинищування, якому деякі студенти поклоняються також в іншій ділянці своїх активних виступів, приносячи жертву з себе, своєї будуччини і всіх своїх невикористаних ще для народу дрімучих цінностей — в імя доктрини.

До цієї теми прийдеться ще повернути.

Присилайте жертви на будову нагробника Іванові Франкові, який уже будується - Гроші слати до „Центробанку" на конто ч. 9003.

Загострене положення в Манджурії.

Китайський уряд прислав генеральному секретареві Союзу Народів довірочний меморіял, в якому домагається скликання надзвичайної сесії пленарного збору Союзу Народів і комітету 19, щоб негайно запобігти дальшому загостренню ситуації в Манджурії. Тут війна тревае дальше. Японські війська посуваються вперед, приходять нові підкріплення і в найближчому часі має розпочатися генеральний наступ проти китайських військ на цілому фронті. Манджурський уряд находиться цілковито в руках японців.

На основі того письма можна надіятися скликання комітету 19-ох в дні 12. червня ц. р.

Новий французький кабінет.

ПАРИЖ, 4. VI. ПАТ. Новий французький кабінет представляється так: Еріо премієр і міністр заграничних справ, Мартен фінанси, Даладіє публичні роботи, Шантан внутрішні справи, Бонкур міністерство війни, Пенлеве летунство, Лейг военна фльота, Гардей земельні справи, Берто емеритури, Ренуль справедливість, Пальмад буджет, де Монзі освіта, Фаро кольонії, Дальміє праця, Маер, Діран торговля, Годар публичне здоровля.

Безвихідне положення Румунії.

Румунський уряд, як відомо, подався перед кількома днями до димісії й король поручив румунському послові в Льондоні, Тітулеску місію створити новий уряд. У звязку з уступленням дотеперішнього уряду появився такий урядовий комунікат: „Не могучи найти джерел на виплату урядничих пенсій з причини незреалізованих впливів і з уваги на те, що в теперішній ситуації годі затягнути заграничну позичку, а з другого боку маючи на увазі те, що обниження пенсій до половини вимагало би уряду, опертого на сильній політичній партії, уряд зголосив димісію".

З Букарешту повідомляють, що Тітулеску приняв місію створення румунського кабінету, але не вірить у свій успіх, бо ліберали відмовилися взяти участь в уряді концентрації. Остається ще комбінація безпартійного уряду з мужів довіря короля.

—o—

З польської преси.

„З міркувань над українською проблємою в Польщі".

II.

Самоуправа. — Шкільництво. — Університет. — Українці в державних установах. — Пересторога

У другій своїй статті на повищу тему у 2. ч. варшавського „Пшелому" п. Константи Єзьоранський переходить по черзі ті конкретні ділянки державного життя, які — на його думку — вимагають реформ, необхідних для розвязки української проблеми у Польщі чи злагіднення польсько-українських відносин.

Отже передовсім автор є прихильником найширшої участи українського населення й українських діячів на терені *самоуправи*, але звужує це останнє поняття лише до самоуправи громадської, повітової і воєвідської. Автор є противником територіяльної автономії, признаючи її вартість з погляду протиставлення себе „бездушному й нежиттєвому централізмові бюрократії", але лякаючись розхитання державної суцільности Польщі через її поділ на незалежні автономічні одиниці. Головна нехіть автора до територіяльної автономії українських земель у Польщі є, нібито, чисто політичний характер тої концепції, який — мовляв — грозить покривдженням місцевої польської меншини. З цих самих причин автор є противником проєкту „комісії для покращання адміністрації", який поручає обєднити три сх.-галицькі воєвідства, кажучи, що цей проєкт виринув із політичних мотивів, а не річево-адміністраційних. Автор хоче тільки такого нового адміністраційного поділу Сх. Галичини, щоби Львів був „лицем до сходу", а не до заходу (як нині). Воєвідська автономія повинна мати право льокального законодавства.

(Повищі міркування автора вважаємо найслабшим місцем в його статтях, бо вони виявляють внутрішню суперечність його виводів. Коли п. Єзьоранський в заложенні приймає *політичний* характер української проблеми — і то не лише в границях Польщі, але й у найширшому міжнародньому обємі, — то не можна накидатися на політичний підхід „комісії" до питання реорганізації адміністраційного поділу земель з українським населенням! Колиж автор приймає як факт незалежницькі змагання усіх без вимку українців, факт, з яким треба рахуватися (сумніваємося, чи такий знавець українських справ буде стояти на становищі утопійної концесії про „спокійний людек рускі" і „бунтівничу інтелігенцію", голошеної ендеками та ігнорантами, а з другого боку признає, що т. зв. „льояльність" можлива лише у громадян *вдоволених*, то логічно повинен дійти до виснову, що лише при якомусь *сурогаті державности* може прийти евент. задоволення національних вимог меншини у чужонаціональній державі: цеж і є політична тайна всіх територіяльних автономій. І ту тайну збагнула австрійська політика у відношенні до поляків! Воєвідська автономія, з іншою політикою у кожному воєвідстві, залежно від особи воєводи та фантазій місцевих польських менерів, а при тому з можливістю таких експериментів „виловлювання" самоуправних „діячів", як на Волині, — така автономія є для *усіх* українців дивоглядом, на який вони ніколи не погодяться. Помиляється теж автор, що українці віднеслися з „нескриваною легковажністю" до проєкту терит. автономії ППС: навпаки, голосуючи за тим проєктом у принципі та заявляючи свою готовість приступити до річевої дискусії над ним і зголошення відповідних річевих поправок -- відповідальні українські чинники віднеслись до засади проєкту поважно, — лише рахувалися згори з його нереальністю — з огляду на ендецько-санаційну перевагу в соймі).

Беззастережним прихильником є автор щодо допущення українців до всіх державних установ, слушно добачуючи в штучному усуненню українців від державних варстатів праці й джерел заробітку величезну частину нинішньої анормальної дійсности. Те саме торкається відношення до української кооперації, яку автор каже трактувати як чинник добробуту населення, отже як чинник економічно позитивний і творчий. Автор є проти утраквізації господарських установ, так само, як *проти утраквізації установ культурних і шкільництва*. Автор осуджує утраквістичний закон, як „сіть, в яку виловлюють із непольських мас одиниці для польського народу, гостро критикує таку дефініцію утраквістичної школи, прийняту на практиці реалізаторами згаданого закону, та зупиняється на проблємі шкільництва довше, аналізуючи потреби школи народньої, середньої і вищої.

„Нинішня утраквістична школа не може бути признана правильною, тому, що її пересичує дух облуди і фальшу і саме це є головною причиною, що свідома частина українського громадянства просто її зненавиділа".

З конкретних проєктів реформи українського шкільництва, які подає автор, видно, що він цю справу передумував і нею займається (приподає порівнюючі цифри статистики, аналізує концепції ріжних типів шкіл, пятнує „бюрократичну затверділість і поліційне перечулення" з ділянці шкільництва), але не має ще ясно виробленого погляду. Тільки згори приймає автор необхідність збільшених грошевих тягарів держави при реформі шкільництва по лінії задоволення українських вимог і вважає, що ці витрати держава мусить зробити.

В справі українського університету автор поручає приступити до його заснування — опер-

шу бодай в обсмі правничо-суспільних та гуманістичних наук — якнайшвидше, щоби дати можність українській молоді вести академічні студії в рідній мові та розвиватись українській культурі у найближчому сусідстві культури заходу.

Наприкінці своїх трьох статтей автор ще раз перестерігає своїх земляків перед експанзією на рахунок українців, звертаючи увагу, що поляки, втиснені поміж Німеччину і Росію, повинні глядіти на українців як на природних союзників.

— З повищого короткого змісту дуже обширних статтей бачимо, що не вважаючи на деякі детайлі, з якими не можемо погодитись, — на загал погляди п. Єзьоранського відзначаються багато ширшим овидом і далеко більшим, далеко реальнішим зрозумінням української проблеми, ніж величезна більшість його земляків і самих кермуючих нинішніх чинників.

Польща заплатить міліон зол. відшкодування.

Варшавські часописи повідомляють, що вже полагодили справу відшкодувань для концерну Гарімана. Проект електрифікації, предложений концерном Гарімана, були приняли, одначе коли міністр Матакевич його відкинув, концерн зажадав відшкодування 240.000 долярів, які видав на студії електрифікації в Польщі. Домагання своє основував Гаріман на запевненні мін. Морачевського, що його оферту приняли в принципі, а треба лише узгіднити подробиці та полагодити формальности.

Оконечно устійнили висоту відшкодування на 940.000 зол. Ці гроші дадуть Гаріманові — як впевняють польські часописи — мировим способом, щоби не псував Польщі опінії на закордоннім ринку, бо в суді — мовляв — програв би справу.

—o—

Академія абітурієнтів у честь Івана Франка

Дня 31. травня уладили абітурієнти головної укр. гімназії замість „традиційної“ вечірки з танцями — Академію в честь Івана Франка, яка відбулась в святочно прикрашеній гімнастичній салі заведення. Академію заінавгурував директор гімназії радн. д-р Д. Лукіянович короткою, дуже змістовною промовою, почім йшла декламація „Каменярів“ та три реферати про життя, творчість та суспільні ідеї Франка, відчитані абітурієнтами. На закінчення виведено поетичний і глибоко зворушливий сценічний фрагмент з життя У.С.С., укладу директора.

На свято запрошено крім учителів та учеників вищих кляс гімназії ще й представників старшого громадянства, яке, на жаль, явилося не дуже численно.

Гарний почин Управи і абсольвентів гімназії слід відмітити як зразок гідний до наслідування, так з огляду на зміст рефератів і сценічного образу, як також на дуже симпатичну і актуальну ціль, яку поставили собі ініціятори, призначуючи дохід з Академії в сумі 43.72 зол. на будову памятника Великому Каменяреві Галицької Землі.

35-ліття діяльности В. Лукича.

Свято в Винниках.

У неділю, дня 29. травня п. р. святкувала винницька округа 35-ліття діяльности на терені повіту нотара Володимира Левицького (Василя Лукича). Свято замітне не тільки особою Достойного Ювилята, відомого загалові письменника-журналіста, але також і діяльною участю в тім святі, широких кол українського громадянства, головно селянства винницького повіту. Свято було маніфестацією тісної єдности усіх верств громадянства; були на ньому представники духовенства, селянства, інтелігенції, ремісників і робітників із 12 місцевостей винницького судового повіту.

Свято почалося академією у великій салі читальні „Просвіти“, що закінчилося спільною фотографією, вечором був комерс.

На академії перший промовив о. декан Гірняк, другий д-р Кость Левицький. У концертовій частині академії співало 5 хорів, а саме один міщанський з Винник, під орудою п. Василя Согора, і чотири селянські хори (з Лисиничі, під орудою п. Драгана, із Підберезець Василя Влоха, з Глуховичі Банаха і з Гаїв під орудою п. Дмитрика). Під артистичним оглядом перше місце належиться хорові винницької читальні, а друге хорові з Лисинич. Натомість найбільш бальоре враження викликав своєю поставою хор з Гаїв.

Після численних привітів ріжних львівських установ і організацій переданих Іхніми представниками, витав ювилята від винницької міської ради заст. бурмістра Маркевич, від Сільського Господаря — Михайло Обранець, від Спортового Клюбу „Дніпро“ інж. Еліяшевський, від Торговельної кооперативи д-р Щуровський, від Брацтва п. Кияк. Потім промовляв від духовенства винницького деканату о. Осташевський, а накінець ішли привіти із сіл. Промовляли від Підберезець п. Василь Влох, від Лисинич п. Бубела, п. Гриців із Германова, п. Михайло Крохмальницький з Чижикова, п. Голод Іван з Глухович, Вовк Василь з Гаїв, Тимко Токарівський з Борщович, Микола Тарас з Пикулович, Панько Макогін з Дмитрович, від Черепина Й. Ольховий, а від Миклашева Петро Моравський, який свою промову виголосив віршом. Деклямувала Франка: „Не забудь юних днів“ п. Веснівна. Після скінченої програми відчитали ще й письменні привіти.

Поважний і сердечний настрій панував теж на комерсі, в якому взяло участь більш як 80 гостей.

Боротьба за права української мови.

Конференція українських адвокатів та представників центральних установ і преси.

В суботу, 4. червня, в домівці „Центробанку“ у Львові відбулася нарада представників українських центральних установ і преси разом з українськими адвокатами над справою боротьби за права української мови в прилюдному житті. Конференцію заініціював Виділ Союзу Українських Адвокатів. Присутніх було ок. 30 осіб, а між ними найчільніші представники української палестри (адвокати: през. д-р Кость Левицький, д-р Ст. Федак, д-р Вол. Старосольський, д-р Лев Ганкевич, д-р Михайло Волошин, д-р Давидяк, д-р Роман Домбчевський, д-р Надрага, д-р Глушкевич, д-р О. Марітчак і ін.), та представники таких установ: „Наукове Т-во ім. Шевченка, „Рідна Школа“, Ревізійний Союз Українських Кооператив, „Дністер“, Центросоюз, Центробанк і Українське Технічне Товариство. З преси були заступлені: „Діло“, „Мета“, „Народня Справа“ і „Нова Зоря“.

Конференцію відкрив *през. д-р Кость Левицький*, як голова Союзу Українських Адвокатів, зазначуючи в короткій промові, що ініціятиву тих зборів взяла організація тому, що її завданням є не лише боронити станових прав членів палестри, але й прав загально-національних, бо українські адвокати є не лише виконавцями одної професії, але передовсім громадянами й громадськими діячами.

Референт д-р Домбчевський дав на вступі надзвичайно цікавий історично-соціологічний нарис боротьби народів за свої права, як етнічної спільноти, ілюструючи свої твердження прикладами з чужих народів і покликуючись на відповідну літературу. Переходячи до питання прав національних мов, референт звертає передовсім увагу, що права мови залежать від опанування нею адміністраційного апарату, а це дїється завжди наслідком сил даної нації на данїй території. У Бельгії є дві рівнорядні в держ. життю мови, у Швайцарії дві, у Фінляндії дві, у ЧСР створено дуалістичне поняття двох мов, окремі права для ріжних мов істнують в СРСР і т. д. За часів Австрії права української мови були дуже широкі (референт подрібно вичисляє їх). Низький тодішній ступінь нац.-політ. свідомости був причиною, що ми навіть не використовували своїх законних прав.

Потім референт вичисляє закони й розпорядження удатні ділянці у відродженій Польщі. Виелімінowано українську мову з залізниць, почти, всіх центральних установ, із законодатних палат, з прилюдного життя (вивіски, написи), та залишено сильно обмежені права в шкільництві, суді і нижчих інстанціях адміністрації, при чому нині обовязок знання української мови функціонарями навіть 1-ої інстанції державної адміністрації чи судівництва є лише формальний (службу у сх. воєвідствах переймають люди із заходу, які зовсім української мови не знають). Польські закони зовсім усувають суверенність української мови, є вона лише допущена до вжитку в деяких випадках у деяких ділянках. Змінено теж навіть саму національну назву в офіціяльній номенклятурі і тільки після кількалітньої боротьби признано на практиці тожність „руської“ мови з „українською“. Надзвичайно цікавими є ті найріжнородніші подробиці, які складаються на обмеження української мови у польському законодавстві та які — з другого боку — дають можливости боротьби.. Самі українці своєю поведінкою дали шкідливі прецеденси. З другого боку фактом є, що деякі одиниці, яких вважають „опортуністами“ чи „угодовцями“ — дбайливо пильнують прав своєї мови, а бувають випадки, що навіть обвинувачені за приналежність до УВО ці свої права у суді нехтують. У боротьбі за мову грає ролю теж соціяльний момент: українських працюючих сил не усувають з тих установ і підприємств, в яких дає себе пізнати українська клієнтеля. Для українських адвокатів життя дає безліч випадків етичних і професійних конфліктів. Однак на загал українська адвокатура серед усіх труднощів боротьби за мову не подається. Наприкінці свого обширного і всестороннього реферату д-р Р. Домбчевський звернувся з покликом до присутніх, щоби вони повели боротьбу за права рідної мови цілим одностайним громадсько-національним фронтом без огляду на політ. ріжниці. Опісля виязалася широка дискусія, яка трівала до пізнього вечора. У висліді дискусії прийнято одноголосно низку резолюцій, яких текст — з технічних мотивів, з уваги на розміри тих резолюцій, — подамо у завтрішньому числі

—o—

ОСТАННІ ВІСТИ

ВБИТІ Й РАНЕНІ НА ВІЧУ.

КРАКІВ, 5. VI. ПАТ. У селі Лабунь (пов. Бохня) Стронніцтво Людове уладило віче з походом. Староста заборонив віче з причини пошести красухи та дифтерії. Прийшло до сутички з поліцією. Вічевики кидали камінням і стріляли з револьврів. Поліція стрілила у повітря, опісля в юрбу. Було сім вічевиків ранених, із них два вмерли в шпиталі.

ГАВЗНЕР ПРОПАВ БЕЗ ВІСТИ.

ЛЬОНДОН, 5. VI. ПАТ. До 19-ої години не одержали тут ніяких вісток про долю летуна Гавзнера. У Льондоні вважають Гавзнерів лет безнадійним. Бо від хвилини відлету минуло 53 години, а він мав бензини лише на 50 годин.

Британське м-ство летунства питалося всіх англ. кораблів, які є на Атлянтійськім Океані, чи не бачили де Гавзнерового літака. Всі відповіли, що не бачили.

ВЕНІЗЕЛЬОС ПРЕМІЄРОМ.

АТЕНИ, 5. VI. ПАТ. Венізельос приняв місію створення кабінету. Війдуть до нього Міхалакопульос як віцепремієр і міністр закордонних справ і Варварескос, як міністр фінансів. Сьогодні вполудне новий уряд зложив присягу.

РЕВОЛЮЦІЯ В ЧІЛЄ.

ЛЬОНДОН, 5. VI. ПАТ. Зі Сантяго де Чіле повідомляють, що президент республики Монтеро уступив. Революціонери вдерлися до президентової палати. Владу передав президент Монтеро провізоричній юнті 4 провідників повстанців.

Революція вдалася завдяки енерг. наступові літаків і 3.000 вояків під проводом полк. Грова.

ОГРАБИЛИ ПОК. ТУРЕЦЬКОГО АМБАСАДОРА.

Будапештенські часописи принесли вістку, що біля стації Меділжія в (в Румунії) вломилася невідомі люди до вагону поїзду, яким перевозили тіло пок. турецького амбасадора в Варшаві Ожевід-бея. Злочинці забрали все, що було в вагоні, розбили навіть домовину та зняли з небіщика всі дорогоцінности. Турецький амбасадор у Варшаві потверджує факт вломy до вагону, де було тіло небіщика. Зате заперечує вістки, начеб злочинці розбили домовину. Забрали лише куфер і багажі вдови по амбасадорі, яка була в сусіднім вагоні, щоби доставити тіло небіщика до Стамбулу.

СПОРТ.

УКРАЇНА — ГАСМОНЕЯ 1:0 (1:0).

Товариські змагання. Обі дружини в ослаблених складах. Україна без Романа й Цимбали мала цілий час превагу. Вже в 3 мін. добув Гольдкий II. певним стрілом одинокі ворота дня. Другі ворота, добуті Максимовом суддя п. Олеарчик не узнав. Змагання в 40. мінуті перервано з причини великого дощу, який унеможливлював гру. Видців 500.

Варшава. Північ—Південь 4:2 (2:2).
Львів. Погонь—Чорні 3:0 (1:0).
Львів. Олд-Бої—Лехія 2:2 (1:1).
Львів. Бялі Ожел — Рекорд 5:0 (2:0).

Недовіря пруському урядові.

На засіданні пруського сойму 3 ц. м. відкинули 212 голосами проти 202 гітлерівське внесення на приверненя давного регуляміну сойсення на приверненя давного регуляміну сойових нарад, що передбачує вибір прусього премієра звичайною більшістю голосів. Зате приняли комуністичне внесення на висловлення заяви недовіря пруському урядові Бравна 263 голосами гітлерівців, німецьких націоналів) людовців і комуністів. Комуністичне внесення за негайне злерження репараційних рат відкинули. Найближче засідання сойму відбудеться 22. ц. м.

По широкому світі.

Над північною Добруджею перетягнув циклон, що знищив цілу околицю і вбив 8 осіб.

Цілий Мексик навістив сильний землетрус, причому згинуло багато людей.

У Роганісталі літак відомого летуна Ґабріеля впав на дах хемічної фабрики та пробив його. Літак упав до середини та зранив 8 робітників. Дві з них померли по дорозі до шпиталю.

Грецький уряд Папанастазію, що обняв владу 27. травня ц. р., в суботу 2. червня подався до димісії.

7 ПРОТЕСТІВ ПРОТИ ВИБОРІВ У 53. ОКРУЗІ.

Найвищий Суд розглядатиме в понеділок 6 червня виборчий протест, зголошений в 53. виб. окрузі Станиславів—Надвірна—Коломия—Снятин. З округи тієї вплинуло 7 українських протестів проти висліду виборів до сойму.

—o—

НОВИНКИ

— **Де купити дешево дійсно добрий годинник, срібні або золоті вироби? У Івана Зельтенрайха.** Львів, пл. Марійська ч. 5. 1728 20-30

— **Нова Головна Рада У.К.С.** Як довідуємося, дня 3 червня ц. р. відбулося І. конституюче засідання Головної Ради Українського Католицького Союзу під проводом новообраного голови ради. З. Лукавецького. Головна Рада У. К. С. уконституувалася в такий спосіб: І. заст. голови — о. ректор д-р Йосиф Сліпий, II. заст. голови — дир. В. Кузьмович, секретар — д-р Кость Чехович, заступник секретаря — кооптований Гол. Радою — М. Козак, скарбник о. д-р М. Конрад, заступник скарбника — п-на К. Яновичівна.

— **Дар „Просвіті".** П. Кочиркевич, заступник „Маслосоюза" в Парижі зложив 170 франків на дар „Просвіті", за що Головний Виділ складає йому щиру подяку.

— **Громадське свято.** В кімнатах Народньої Гостинниці у Львові відбулося в неділю, 5. ц. м. в полудне традиційне свячене, влаштоване українським громадянством, що гуртується в Міщанському Брацтві та Союзі українських власників реальностей. Акту посвячення доконав о. кан. Лопатинський, після чого виголосив гарну релігійно-патріотичну промову, в якій начеркнув синтезу морального й національного відродження українського міщанства. Зібраних повитали голови обох міщанських організацій, п. Кривецький і рад. Кокорудз, після чого вздовж столів засіло біля сотні осіб, мужчин і жінок, представників ріжних верств львівського міщанства. Переважали промисловці, а попри них заступлені були ріжні вільні професії, як адвокати, лікарі, духовенство, представники ріжних українських установ, преси, тощо. Низку промов, що переплітали спільний обід, розпочав голова Рідної Школи радн. Кокорудз, опісля промовляли п. Корчинський від „Просвіти", пос. д-р Макарушка від Укр. Парл. Репрезентації, проф. Березовський від Орг. Укр. м. Львова, редактори Паліїв і Кузьма від преси, та о. д-р Застирець, п. Карпяк, п. Галібей і проф. Яжевич від інших українських організацій. Промовці насвітлили ролю українського міщанства в минулому і в сучасний мент з ріжних боків, виказали його світлі і темні сторони та вказали на преважне завдання, яке слід йому сповнити в майбутньому. Промови були переплітані патріотичними співами. На закінчення п. Кривецький подякував зібраним за участь у святі, яке не повинно проґомоніти безслідно, навпаки повинно ще більше обєднати всі верстви львівського міщанства до дальшої організаційної праці. Свято тревало три години.

— **Переїзд Марії Сокіл до Львова.** Вчора переїхала на постійне до Львова з Києва прімадонна харківської і київської державних опер Марія Сокіл, дружина б. диригента тих опер, нашого земляка Антона Рудницького. Таким робом український артистичний світ на західних землях отримав нову першорядну співацьку силу.

— **Театр львівської Української Театр. Кооперативи** (Театр ім. І. Тобілевича), що грає тепер у Борщеві до 8-го ц. м. включно, переїзджає від 9—19-го на вистави до Заліщик.

Декрет през. Ґінденбурґа про розвязання райхстаґу.

БЕРЛІН, 4. VI. ПАТ. Оголосили тут декрет през. Ґінденбурґа про розвязання райхстаґу:

На основі уст. 25. конституції Німеччини розвязую з сьогоднішнім днем райхстаґ, бо він не відповідає вже політичній волі німецького народу, як це виявилося на основі виборів до соймів союзних країн, що відбулися останніми місяцями.

Декрет увіходить у життя з днем оголошення. Підписав його през. Ґінденбурґ, канцлер фон Папен і міністр внутрішніх справ Ґайль.

—o—

— **Зміни в прокуратурі.** Віцепрокуратор д-р Ґустав Ліпш, керовник політичного відділу львівської прокуратури, іменований шефом львівської прокуратури в Луцьку, де обійме своє становище вже від 1. серпня ц. р. Д-р Ліпш відомий з численних українських політичних процесів у Львові.

— **Полковник шефом судівництва.** Президентом апеляційного суду у Львові на місце спенсіонованого д-ра Вуйціцького іменований полковник Зелінський з Варшави. Віцепрезидентом тогож суду буде д-р Зубрицький, дотеперішній шеф прокуратури.

— **Однострій для судових урядничок.** Міністр справедливости оголосив обіжник у справі одностроя урядничок, занятих по судах. Підчас бюрових занять мають бути убрані в однакові плащі приписаної форми. Плащ довгий до 25 цм. від землі, має запинатися з переду на вісім чорних ґузиків, з яких перший має находитися у віддалі 5 цм. від викрою шиї. Тим способом обіжник заборонив судовичкам декольтуватися.

— **Велика підвишка університетських оплат.** Міністерство освіти виладило проект підвишки чесного та іспитових і лябораторійних оплат. Підвишка дуже велика, бо у багатьох випадках переходить 100 прц. У звязку з тим у широких колах університетської молоді і серед загалу громадянства запанувало велике занепокоєння. Багато студентів, що самі удержуються, стане перед конечністю занехати студії. Новий тягар звалиться теж на батьків, що дають удержання своїм дітям, які студіюють на університетах.

— **Увільнили д-ра Дренґевича.** У суботу закінчилася розправа проти д-ра Дренґевича, діяча ППС., якого прокураторія обвинувачувала в публ. забуренні. Присяглі судді заперечили одноголосно всі питання, тому трибунал увільнив обвинуваченого.

— **Прогнав батогом бандитів.** На віз Данила Ладуна з Пукова (пов. Рогатин) на дорозі між Ґермановом і Куровичами (пов. Львів) напало двох бандитів і хотіли забрати йому скриньки з воза. Ладун почастував одного батогом, другого пястуком і вони втекли. Один із бандитів утікаючи зранив візника з револьвера.

— **За дівчину.** Настуня Сташко, багата дівчина зі села Махнів пов. Рава Руська, мала вийти замуж за парубка зі сусіднього села Мостів Малих. Це було дуже не по нутру місцевим парубкам, особливо Іванові Пахолок, що рад був з нею одружитися. Щоби дати научку приблуді, він змовився з тринацятьма своїми кумпанами і коли Пахолок вечором 5 лютого ц. р. вертав зі своєю нареченою від священика в Махнові, всі напали на нього і так його побили, що він незабаром помер. Дня 2. червня чесна тринацятка станула перед трибуналом присяглих суддів у Львові, який трьох увільнив а решту засудив на кару від 8 місяців до 2 років вязниці. Ця розправа кидає понуре світло на відносини серед сільської молоді по наших селах, на які повинно звернути більше уваги наше духовенство і світська сільська інтеліґенція.

— **Родинна трагедія.** В Любщі (пов. Жидачів) селянин Дмитро Іваник пострілив у груди й руку свою 24-літ. жінку Марію за це, що жила в його хаті з любовником. Іваник думав, що вбив жінку, тому втік із дому з крісом і шнуром, щоби повіситися.

— **Смерть під колесами потягу.** Коло села Пикулович під Львовом 10-літний син місцевого господаря, Гнат Войтас, пасучи корови, упав через неосторожність під колеса товарового потягу і згинув на місці.

— **Програв жінку в карти.** В Лукові коло Люблина картяр Войтисевич втягнув до гри З. Варецького, який усе програвав. Коли програв усі гроші, Варецький поставив на карту ровер, опісля маринарку і знову програв. Розгорячкований поставив на останню карту свою жінку. І цим разом щастя не дописало. Тоді Войтасевич підвівся від стола і підійшов до виграної жінки, щоби взяти її до свого дому. Однак Варецький кинувся на нього з ножем і так поколов йому груди, що той незабаром помер. Заки прийшла поліція, Варецький пропав без сліду.

— **Напад на коршму.** В січни ц. р. трьох озброєних людей напало на коршму Давида Цатенберґа в Зушицях пов. Львів і налякавши коршмаря револьверами, зрабували йому 20 зол. та кілька пачок тютюну. Поліція викрила, що напасниками були 19-літний Ян Сабара, 21-літний Олександер Пухник і 30-літний Мих. Козак, всі зі Львова, які 2 ц. м. станули перед львівським судом присяглих. Два перші дістали по 3 роки, а третій 5 літ вязниці.

— **Чеські соколи.** 22 травня відбувся в Дубні зїзд чехів, на якому засновано руханкове т-во „Чеський Сокіл". На цьому святі промовляли голова чеської Шк. Матіци Месвер і редактор чеського часопису „Гляс Воліне". Одним лише українцям не вільно мати спортових товариств.

— **Дрібні вісти.** В Білостоці застрайкували текстильні робітники. — При вул. Смочій у Львові завалилася стара двоповерхова камяниця, яку маґістрат заздалегідь опорожнив. — Норвежський летун Шор Ґольдберг приготовляється до лету понад Атлянтик.

— **Тікають з раю.** Біля с. Мілятина Здолбунівського повіту перейшла через кордон з Радянської України група втікачів у кількості 10 осіб, дорослих і дітей. Оповідають, що до втечі змусили їх пекольні умовини життя під більшовицькою владою.

— **Справа Ґорґулова.** Слідчий суддя в Парижі відкинув внесення Ґорґулова на нове переведення експертизи умової осудности Ґорґулова. Наслідком того Ґорґулов стане перед судом обвинувачений за свідоме душогубство. Процес відбудеться в половині червня ц. р.

— **Кара за нагу параду.** Духоборська секта „Сини Свободи" з округи Нелсон, Бритиш Колюмбія (Канада) уладила перед трьома тижнями нагу параду в околиці Трамс. Нагі мужчини і жінки ішли походом гостинцем і співали пісні. Повідомлена поліція прибула негайно на місце і приказала нагим вбиратися. Коли вони відмовились, поліцаї почали сипати по нагих їдкий порошок, що змушує людину шкробатись. Однак це не помагало. Тоді почали лити на них холодну воду із сикавок та бити обнажених. Параду розігнали, причім арештували 118 нагих „Синів Свободи", між ними кількадесять жінок і провідника паради Петра Малова. Арештованих примістили у вязниці в Нелсон, а в духоборських околицях розставили поліцейські сторожі, які мають недопустити до дальших нагих парад „Синів Свободи". Відбулася судова розправа проти арештованих учасників „нагої паради", на якій засудили всіх 118 осіб, між ними 34 жінок, на три роки вязниці. Згодом духобори повторили нагу параду. Поліція арештувала 209 осіб, між ними 90 мущин, 52 жінок і 67 дітей у віці понижче 14 літ. Коли поліція окружила їх, вони без спротиву повсідали на поліцейські вантажні автомобілі, які відвезли їх до тюрми в Нелсон.

— **Німецькі хлопці довкола світа.** До Америки приїхало 10 німецьких хлопців у віці від 18 до 26 літ, тільки їх провідник має 35 літ. Вони вибралися в дорогу кругом світа. З Ню Йорку йдуть пішки до Каліфорнії, а відтам переплинуть кораблем до Японії і далі на Зелений Клин. Із Зеленого Клину перейдуть Сибір, Росію і Европу, аж знову вернуться до Німеччини. Мають при собі музичні інструменти і вміють співати. Уладжують концерти, які їм помагають добути прожиток.

— **Шевченківське свято у Відні** відбулося 15. травня ц. р. заходом комітету місцевої української школи. Свято влаштовано в салі Лерергавзу при Йозефсгассе 12. В програму входив між іншим „Вінок на могилу Т. Шевченка", відограний учениками української школи при співучасти хору українських товариств у Відні.

— **З Українського Комітету Допомоги голодуючим гуцулам в Станиславові.** Позір Станиславівщина! Заходом Українських Товариств та Українського Комітету Допомоги голодуючим на Гуцульщині відбудеться 12 червня ц. р. в Станиславові в салі „Сокола" концерт при ласкавій співучасти **п. Сальомеї Крушельницької і п. Наді Біленької.** — Дохід на голодуючих на Гуцульщині.

З кіна.

Кіно Касіно: „ЧУЖИМ ВІЛЬНО ЦІЛУВАТИ".

Норма Шірер належить до найсимпатичніших і найінтеліґентніших американських фільмових зірок. Її улюблені ролі — дівчат або молодиць, закоханих беззастережно у своїй свободі і в сильних мущинах. У цій фільмі бачимо популярну тепер в Америці тему жіночої емансипації у ділянці... кохання. Чи жінка може нарівні з мущиною заживати повної еротичної свободи? Відповідь виглядає менше-більше так: може принципіяльно, але практично це веде до прикрих „компліканцій". Тільки така жінка як Норма Шірер може дати собі раду з ними, завдяки своїй інтеліґенції та чарівній усмішці.

Кіно „Паляс": „ТАЙНА ГАБСБУРСЬКОГО ДВОРУ".

Ця тайна — закулісове життя Єлисавети, жінки Франца Йосифа І. та їхнього сина Рудольфа. Обоє були нещасливі в коханні, бо їхнє подружа було подиктоване „вищою державною рацією". Фільма дає тільки поодинокі сцени із двірського життя, що не складаються на одноцільну історію. **м. р.**

—o—

З цирку.

3-го ц. м. дав відомий цирк Станевських свою першу виставу. Програма ріжнородна, навіть аж за довга: за півтретя години глядачі мають на що подивитись. Гарно дресовані коні, зручні акробати, один знаменитий блазень (серед інших), жонглери, слоні, малпи. Найбільші оплески збирають китайці, мароканці та наконі весники.

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Микола Федів, залізничник із Станиславова, помер 18 травня 1932. у 52 р. життя як засланець у Познані у шпиталі. Була це людина великого характеру та патріотизму, ідеальний муж і батько. Увесь час тяжкої праці на чужині мріяв про поворот у рідні сторони, тим паче, що поморське повітря шкодило сильно його здоровлю. Осиротив незабезпеченими дружину Наталію з Брусаків і троє дітей.

Вічна Йому Память!

—o—

Дописи.

ТУРКА н. СТР. **(Свято Матери в Турці. — Загальні Збори кооперативи в Дністрику Дубовім. — Шкільний інспектор В. Бережницький перенесений).** В дні 29. травня ц. р. улаштувала тутешня філія „Просвіти" під проводом о. І. Федевича Свято Матери. Велика саля Народнього Дому була переповнена. З виконаних точок програми заслугують на згадку промова дир. П. Шеремети, корові продукції й вправи діточок „Укр. Захоронки", яка гарно розвивається. — Цегож дня відбулися в Дністрику Дуб. Загальні Збори кооперативи „Єдність" при участи кількасот селян. Предсідником зборів був о. С. Примала, про значіння кооперації для малоземельних рільників реферував д-р Кондрат, голова КОК в Турці, промовляли в дискусії І. Угринчук, начальник складу Н. Т. в Турці, Петро Петришак і ін. Збори пройшли дуже гарно. — Слід врешті увіковічнити, що 1. червня ц. р. перенесли з Турки до Жидачева україножера, стільки разів в нашій пресі згадуваного шкільного інспектора Владая Бережницького. Не диниця, що місцева старостинська рептилька „Вядомосьці Турчаньске" виписує пеани в честь цього руїнника українського учительства!

НОВЕ СЕЛО, ПОВ. ЗБАРАЖ. **(Культурна праця).** По знаних подіях в 1930 році здавалося, що культурне й освітнє життя в Новоселеччині цілком упаде під грозою тих подій. Та не так сталося, бо мимо всього селянство повіту не тільки не впало на дусі, але можна сказати ще з більшим запалом взялося до праці. Культурно-освітні товариства Нового Села відновили вповні свою діяльність, даючи низку вистав, щоби зібрати гроші на доповнення знищених бібліотек та інвентарів, кооператива виповнила наново свої полиці товарами і життя пішло повною ходою вперід. Члени аматорського гуртка при читальні „Просвіти" дали в минулому році кілька вистав, а саме: Молієра: „Гриць Мазниця", Нестроя: „Трійка гільтаїв", в яких аматори селяни вивязалися зі своїх роль цілком бездоганно. Кружок „Рідної Школи" в Новім Селі під головуванням д-ра Кокодинського, а особливо секція студентів того кружка, якого головою є студ. Іван Малюца влаштувала Академію з нагоди ювилею Василя Стефаника зі слідуючою програмою: Вступне слово виголосив студ. Вітошинський. Рецитації з творів Стефаника „Земля" і „Сини" та „Марію" виконали бездоганно студ. Будківна і д-р Осінчук, реферат про творчість Василя Стефаника виголосив студ. А. Пашук. Вкінці інсценізація Стефаникової „Землі" виконана академічною молоддю і деякими селянськими силами викликала велике враження у слухачів. Продукції селянського хору з Токів вийшли бездоганно. Заходом тогож кружка відбувся в 1931 році ювилейний концерт „Рідної Школи", на програму якого зложилися вступне слово д-ра Кокодинського, деклямації Е. Копачівни, Воробкевича, „Галич" і Я. Шкільняка, Франкового „Наймита" діточі деклямації, С. Сениківної „Пробудися, встань Народе" М. Комендіанкі, Шашкевича „Цвітка дрібная", реферат про історію і діяльність Т-ва „Рідна Школа" С. Сеникової. Виступи лутої орхестри з Гниличок, хор чит. „Просвіти" в Новім Селі під управою д-ра Д. Сеника відспівав народні пісні укладу Давидовського і Лисенка та сольоспів у супроводі орхестри з Гниличок Січинського „Думу про Ничая", а відспіванням національного гимну закінчено свято. Слухачі відійшли домів піднесені духом. Кружок „Союзу Українок", якого головою є п. Сеникова, уладжував у році 1931 опіку над дітьми в часі жнив, з котрої як діти так і родичі були вповні вдоволені, а курс закінчено діточим святом, в програму якого входили: вистава „Водяника", діточі деклямації і діточі вправи рухові. На покриття коштів того садку відіграно заходом „Рідної Школи" при співучасти членів чит. „Просвіти" Нового Села і студентів виставу „Соколики" в Новім Селі і Токах. Заходом місцевої кооперативи і кооператив села Суховець, Козяр, Гнилиць і Гниличок відбулося в тімже році величаве кооперативне свято, на яке зібралося кілька тисяч народу, чим дало доказ зрозуміння кооперативної ідеї в повіті. Зливний дощ вправді не дав відбутися святу в повнім порядку, але мимо того селянство при виповненій салі вислухало рефератів про кооперацію та продукцій хору Суховець і деклямацій. Величавий похід з майдану, де відбувалася польова Служба Божа до салі заімпонував усім і був доказом зорганізованої сили і свідомости. На жаль муситься ствердити відсутність загалу інтелігенції в народній праці, бо як зауважено, то всі ті імпрези були виконані за ініціятивою і при підготовці кількох інтелігентів та при допомозі кількох молодих селян, які ревно прикладаються до праці, підчас коли загал селянства й інша інтелігенція відноситься пасивно до всякої праці, ба навіть відраджує іншим брати участь в культурній роботі, аби не зражувати собі „сильних міра сего". Чи ще досі не переконалися ті панове, що таким поступованням не зеднають собі жадної ласки, де її шукають, а впроваджують лише маси в зневіру до себе та відтягають їх від дальшої роботи, а тимсамим і дальшого поступу. Теорія „покірного теляти" вже давно упала, а лиш за сильних світ належить. Тому особливо в теперішній хвилі не час сидіти згорнувши руки, але з цілою силою братися до праці на кожному полі, аби не лишитися рабом і погноєм тих, котрі хотять і вміють працювати та використовувати кожну ситуацію для піднесення і переведення своїх плянів, тому пора взятись до праці. — **Обсерватор.**

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 4.VI. 1932 р. за масло експортове та десерове пріма 0·00 зол., а літру молока 20—21 сот., літру сметани 1·00 зол., [illegible]ясень 3·30 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Театр.

Понеділок, 6. VI. год. 7.30 веч. „Бурашонові клопоти".

Вівторок, 7. VI. год. 7.30 веч. „Бурашонові клопоти".

Середа, 8. VI. год. 7.30 веч. „Бурашонові клопоти".

Театр Ріжнородностей.

Понеділок, 6. VI. год. 8. веч. „Слідство".

Вівторок, 7. VI. год. 8. веч. „Слідство".

Кіна.

АПОЛЬО: „Мавас, син джунглів", „Романтична ніч".

КАСІНО: „Чужим вільно цілувати" (Норма Шірер).

КОПЕРНИК: „Д-р Джекиль і мр Гайд" та Вбивство през. Думера.

ЛЕВ: „Злочин", „Божевільна ніч".

МАРУСЕНЬКА: „Д-р Джекиль і мр Гайд" та Вбивство през. Думера.

МІРАЖ: „Спокуса" (Грета Гарбо).

ОАЗА: „Веселий Мадрид" (Рамон Новаро), „Фатальний матерац" (Льорель і Гарді).

ПАН: „Чотирьох із легії".

ПАЛЯС: „Тайна Габсбурського двору".

ПАСАЖ: „Панцирне авто", „Пропала жінка".

ПРОМІНЬ: „Мертвий вузол", „Кохання в пустині".

СОНЦЕ: „Поліцмайстер Тагеєв".

СТИЛЕВЕ: „Легіон хоробрих", „Вічне полумя".

УТІХА: „Тайна китайської дільниці", „Пострах Тексасу".

ХИМЕРА: „Співачка зі завулка".

Програма радіо.

Вівторок, 7. червня 1932.

Кенігсберг (217,1) 11.30 Віденська музика, 19.45 Спів, **Мансфельд**, 22.20 Російська музика, **Братислава** (278,8) 14.30 Концерт, 22.20 Музика з кав. „Музей", **Гільверзум** (298,2) 10.10 Солісти, 16.10 Діточий хор, **Мілано** (331,4) 20.30 Опера, **Брно** (341,7) 12.30, 19.00 Концерт, 20.30 Рос. пісні, **Штутгарт** (360,6) 10.00 Композ. концерт, 19.25 „Дер Афе Вун" комічна авд., **Гамбург** (372,2) 20.45 Вечір Вердія, **Букарешт** (394,2) 20.45 Арії, пісні, **Стокгольм** (435,4) 19.30 Хор, **Рим** (441,2) 17.35 Спів, Серра Масара, 20.45 Концерт, **Лянгенберг** (472,4) 21.00 Концерт Доніцеті-Маскані, **Прага** (488,6) 18.30 Нім. пісні, 20.30 Скрипка, 21.00 Рос. музика, **Мінхен** (532,9) 21.45 Спів, Ол. Гергард, **Харків** (937,5) 15.00, 20.00, 24.00 Концерт, **Ленінград** (1000) 14.00 Концерт для дітей, 14.30, 16.00 Концерт, 18.00 Трансміз опери, **Калюндборг** (1153,8) 20.00 Оперетка, 22.00 Сучасна музика, **Москва** (1481) 17.30 Сканд. музика, 17.30 „Демон" оп. Рубінштайна (досв. 720 м.).

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Вівторок, 7. червня 1932.

12.20, 12.45, 15.10, 15.45 Грамофон, 12.40 Метеор. комунікат, 15.00 Господарський комунікат, 15.35 Комунікат уряду фіз. виховання і спорту, 16.40 Збірна туристика, 17.00 Симф. концерт, 18.00 „Вел. піст у батьківщині пророка", 18.20 Легка музика, 19.15 Плекання коней, 19.45 „Фільми мин. сезону", 20.00 „Книжка як панацея", 20.15 Обговорення евр. концерту з Парижа, 20.30 Европейський фр. концерт, 22.40 Спорт, 22.50 Танкова музика.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Виїзджаючи зі Львова до кінця червня ц. р., прохаю всякі листи в редакційних справах висилати не на мою адресу, а просто до Ред. „Діла". — **Іван Німчук.**

Загальні Збори Філії Союзу Українок в Золочеві відбудуться дня 14. червня 1932 р. в салі Шашкевича, в год. 4. попол. — **Виділ.**

Товаришів, що здавали іспит зрілости в 1887 р. в академічній гімназії у Львові просимо на 45-літний матуральний зїзд, що відбудеться у Львові дня 29. (середа) червня. Товариші зійдуться тогож дня в год. 9. рано в Успенській церкві, де відправиться панахида за померших професорів та товаришів. — **Д-р Т. Гвоздецький, д-р В. Лаврівський, о. Т. Савойка.**

Заходом Повітового Кружка „Рідної Школи" в Дрогобичі відбудеться в неділю дня 12. червня ц. р. Ювилейне Свято Рідної Школи. У програмі: 1.10 год. перед пол. Торж. Богослуження в церкві Св. Трійці, II. 12. год. в полудне Святочна Академія, III. 3. год. попол. на гімназій. площі Свято Молоді з гуртовими вправами шкільної дітвори.

Ширші Сходини членів Жіночого Кружка ім. Ганни Барвінок відбудуться в середу 8. червня в 6-ій год. вечора в домівці при вул. Мохнацького 12. На деннім порядку відчит інж. **Стефанії Чижович** на тему: „Жінка у виборі свойого звання (фаху)". Численно явитись просить **Старшина.**

Надзвичайні Загальні Збори Філії Союзу Українок в Рогатині відбудуться дня 12. червня 1932 р. в год. 3. попол. в салі Філії „Просвіти" в Рогатині. На порядку дня: 1) Вибір голови Товариства. 2) Вибір Виділу. 3) Внесення і запити. — **Дарія Бабюк**, голова.

Вступні іспити в прив. гімназії „Рідної Школи" в Чорткові відбудуться: до І. кл. 27. і 28. червня ц. р., до II.—VIII. кл. 24.—27. червня ц. р. — **Дирекція.** 1-3

Збірка „Дару Просвіті" в грудні 1931 р. на збіркові листи принесла в **станиславівськім воєвідстві** в районі філії: Богородчани 167.51 зол., Болехів 242.53 зол., Бурштин 137.57 зол., Войнилів 168.28 зол., Городенка 17.70, Галич 300, Долина 148.02, Делятин 9.40, Жидачів 253.34, Журавно 274.43 Калуш 360.54, Коломия-Печеніжин 241.66, Косів 121.09, Кути 93.45, Надвірна 267.77, Отинія 150.49, Рожнітів 16.50, Рогатин 486.97, Солотвина 225.51, Сколе 373.58, Снятин 253.12, Станиславів 681.41, Стрий 368.66, Тисьмениця 269.54, Товмач 201.82; в **львівськім воєвідстві**, в районі філії: Бібрка 736.67, Бела 175.67, Городок Ягайл. 308.97, Добромиль-Бірча 254.96, Дрогобич-Борислав 440.01, Жовква 234.15, Краковець 46.36, Комарно 23.05, Любачів 214.17, Львів-повіт 365.97, Львів-місто 1058.68, Мостиська 266.95, Перемишль 680, Рава Руська-Угнів 616.48, Ряшів 39.70, Судова Вишня 135.18, Старий Самбір 203.85, Сянік 196.98, Сокаль 775.82, Турка н. Стр. 67.16, Чесанів 303.55, Щирець 220.08, Ходорів 264.50, Янів 71.26, Ярослав 362.06, Яворів 175.12; в **тернопільськім воєвідстві** в районі філії: Бережани 47.45, Борщів 661.37, Броди 146.85, Бучач 78.20, Буськ 248.03, Гусятин 107.17, Глиняни 222.82, Грималів 421.70, Заліщики 220.60, Збараж-Нове Село 779.44, Зборів 372.28, Золочів-Олесько 400, Козова 3.50, Копичинці 184.70, Камінка Струм. 306.38, Мельниця 241.70, Монастириська 222.86, Підгайці 386.74, Перемишляни 102.46, Підволочиська 501.95, Поморяни 145.53, Радехів 356.28, Скалат 389.35, Тернопіль 1436.91, Теребовля 554.27, Тлусте 299.70, Чортків 350.30. — Разом у всіх воєвідствах **23.555.78 зол.**

Крім цього за час від 1. 7. 1931 до 20. 5. 1932 безпосередно від жертводавців вплинуло до Т-ва на повищу ціль з **львівського воєвідства** в районі філії: Бібрка 52, Бела 70, Городок Ягайл. 40.15, Дашів 79.50, Добромиль-Бірча 33.85, Дрогобич-Борислав 356.11, Жовква 82.39, Краковець 51.16, Комарно 80, Любачів 34.50, Львів-повіт 135.05, Львів-місто 3969.98, Лежайськ 35, Перемишль 686.58, Рава Руська-Угнів 91.75, Рудки 37, Ряшів 21, Судова Вишня 66.54, Мостиська 41, Самбір 164.80, Старий Самбір 124.10, Сянік 188.91, Сокаль 172.38, Чесанів 11, Щирець 110, Турка н. Стр. 40, Ходорів 87.16, Янів 26, Ярослав 85, Яворів 45. **Воєвідство тернопільське**, філія: Бережани 118, Борщів 256.97, Броди 204.05, Бучач 249.92, Буськ 67, Гусятин 51.52, Глиняни 38.50, Грималів 131.31, Заліщики 26.30, Збараж-Нове Село 240.25, Зборів 94.85, Залізці 16.85, Золочів-Олесько 32, Козова 87, Копичинці 75, Камінка Струм. 125.50, Мельниця 25.10, Монастириська 134.76, Підгайці 70.70, Перемишляни 264.85, Підволочиська 60.25, Радехів 30.40, Скалат 137.70, Тлусте 69.66, Тернопіль 1723.34, Теребовля 372.25, Чортків 177.88. **Воєвідство станиславівське** філія: Богородчани 40.05, Болехів 41, Бурштин 61.35, Войнилів 9.50, Городенка 61.20, Галич 97.15, Долина 74.79, Делятин 75.91, Калуш 99.75, Коломия-Печеніжин 362.50, Косів 59, Кути 14.40, Журавно 49.55, Жидачів 123.48, Надвірна 14, Отинія 15, Рожнятів 89.70, Рогатин 276.72, Солотвина 11, Сколе 48, Снятин 81.20, Станиславів [illegible], Стрий 424.91, Товмач 48.57, Тисьмениця 32.50. **Краківське воєвідство**, філія: Новий Санч 143.20. **Волинь** 258.40 зол. Разом 37.951.22 зол., а разом зі збіркою на листи 37.951.22 зол.

Головний Виділ складає отсею дорогою всім жертводавцям і збірщикам щиру подяку.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло". Львів, Ринок 10.